

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Z. G.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. OAM-19/LE-LE05-P10-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 9. 2018, č. j. 60 Az 26/2018 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 3. 2018, č. j. OAM-19/LE-LE05-P10-2018, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Rozsudkem ze dne 11. 9. 2018, č. j. 60 Az 26/2018 - 55, Krajský soud v Plzni zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí. Konstatoval, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu na základě relevantních podkladů řízení. S těmito podklady se přitom žalobce mohl seznámit, avšak nijak svého práva nevyužil. Krajský soud poukázal na to, že žalobce v rámci ústního pohovoru výslovně uvedl, že se v případě návratu obává toliko nebezpečí ze strany soukromých osob. Z ústního pohovoru rovněž vyplynulo, že žalobce nebyl nikdy politicky aktivní, neměl žádné problémy s veřejnou mocí a do České republiky přicestoval primárně z ekonomických důvodů. Podle krajského soudu se

žalovaný vypořádal s tvrzeními žalobce i s informacemi o zemi jeho původu a v návaznosti na to přesvědčivě vysvětlil, proč žalobci nehrozí při návratu do Uzbekistánu závažná újma.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s obecně špatnou situací v Uzbekistánu, která se ani po smrti diktátora K. nezlepšila a která spočívá ve svévolném policejním násilí, nefunkčním soudnictví a represím vůči osobám vracejícím se zahraničí, jež pravidelně bývají podezírány ze zapojení do extremistických islamistických hnutí. Danou skutečnost přitom potvrzuje zpráva Amnesty International za rok 2016, se kterou se jak žalovaný, tak ani krajský soud nevypořádali. Žalovaný navíc byl povinen vzít v potaz výše nastíněnou hrozbu i navzdory procesní pasivitě stěžovatele v souvislosti se zkoumáním podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Protože se touto otázkou žalovaný nezabýval dostatečně, nemělo napadené rozhodnutí v soudním přezkumu obstát. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný odkázal na své rozhodnutí s tím, že napadený rozsudek i své rozhodnutí považuje za zákonné. Doplnil, že se stěžovatel podáním žádosti o mezinárodní ochranu snažil legalizovat svůj pobyt v České republice, aby tak zabránil realizaci správního vyhoštění. Podotkl, že stěžovatel uvedl v rámci správního řízení pouze domněnky bez vazby na azylový příběh. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;

pokračování

- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal, že by se Krajský soud v Plzni dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, nebo že by se při rozhodování věci jakkoliv odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a založil tak důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Stěžovatel namítal, že žalovaný při posuzování jeho žádosti nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť nepřihlédl k informacím plynoucím ze zprávy Amnesty International o situaci v Uzbekistánu za rok 2016. Odmítl přitom, že by shromážděné podklady řízení umožnily spolehlivě dospět k závěru, že stěžovateli nehrozí v souvislosti s návratem do Uzbekistánu nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud se k otázce dostatečného zjištění informací o zemi původu vyjádřil již v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, kdy uvedl, že „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)*“. Nastíněným požadavkům podklady shromážděné žalovaným plně vyhovují a skutečnost, že se žalovaný se zprávou Amnesty International o situaci v Uzbekistánu za rok 2016 výslovně nevypořádal, nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí. Uvedená zpráva totiž nepřináší žádné nové informace, které by neplynuly z již shromážděných podkladů. V daném ohledu proto nemohl pochybit ani krajský soud, jestliže neshledal nesprávnost v postupu žalovaného. Nejvyšší správní soud připouští, že ze shromážděných informací o Uzbekistánu v obecnosti plyne, že režim zde panující lze označit jen obtížně za demokratický. Stěžovatel však sám uváděl, že do České republiky primárně vycestoval z ekonomických důvodů a návratu se obává kvůli tomu, že by mohl mít problémy s osobami, od kterých si v minulosti vypůjčil peníze. Tento důvod nepovažuje Nejvyšší správní soud z hlediska přiznání mezinárodní ochrany za relevantní, neboť z výpovědi stěžovatele v průběhu pohovoru vedeného v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany plyne, že se jedná o tvrzení toliko hypotetické.

[8] Dále je v projednávaném případě potřebné přihlédnout k tomu, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by měly odůvodnit udělení doplňkové ochrany. Jeho procesní pasivita proto zapříčinila, že tuto otázku žalovaný vypořádal pouze v obecné míře, nicméně zároveň plně v souladu se závěry plynoucími z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84. Nejvyšší správní soud pro úplnost doplňuje, že nelze ani v případě žadatelů pocházejících z nedemokratických zemí po

žalovaném spravedlivě požadovat, aby se obšírně a ve všech eventualitách zabýval existencí závažné hrozby v zemi původu zejména, pokud sám žadatel v daném ohledu neuvádí žádné konkrétní skutečnosti. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s žalovaným a krajským soudem neshledal, že by stěžovateli při návratu do země původu hrozila závažná újma ze strany uzbeckých státních orgánů.

IV. Závěr

[9] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu (všechna zmiňovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele. Z tohoto důvodu kasační stížnost shledal nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[11] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hraří hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, provedl ve věci v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), kterým bylo podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto součástí nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 714 Kč, tj. 21 % z částky 3.400 Kč. Ustanovenému zástupci stěžovatele tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu